

Ondanks alles de hare

ROMAN

BECKY WADE

Eerder verschenen van Becky Wade:

Serie *De zusjes Bradford*

Liefde op een briefje (novelle)

Hart op het spel

Ondersteboven van jou

Zoete verovering

Serie *Misty River*

Blijf bij me

Geef me een kans

Kies voor mij (novelle)

Ga met me mee

Serie *De familie Porter*

Zonder twijfel de jouwe

Voor altijd de mijne

Het wachten waard

Ondanks alles de hare

Becky Wade

Roman

Vertaald door Els Geluk

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor Linda Kruger, mijn literair agent

*Je bent mijn steun en toeverlaat tijdens het schrijven
en mijn bondgenoot op zakelijk gebied.*

*Bij ieder boek dat ik schrijf,
reken ik op jouw wijze feedback.*

Dank je wel!

*Ik ben blij met jou in mijn team,
en nog blijer met jou als vriendin.*

*Een speciaal woord van dank aan Kari, Aaron, Lily en Claire,
omdat jullie het verhaal van jullie gezin met me wilden delen.*

*Dit vormde voor mij een bron van inspiratie,
zowel voor mijn persoonlijke leven
als bij het uitdenken van Lyndies familie.*

Ik wens jullie Gods zegen.

Proloog

De twaalfjarige Jake Porter voelde zich nooit honderd procent oké als Lyndie James niet bij hem was. Ze was zijn handlanger. Of misschien was hij de hare. Zij was degene met flair en verbeeldingskracht. Hij was rustig en stond met beide benen op de grond.

Ze hoorden bij elkaar.

Jake stond aan de rand van het meertje en keek toe terwijl Lyndie probeerde een steen over het water te keilen. De steen stuiterde niet één keer en zakte direct door het wateroppervlak dat glinsterde in het licht van de middagzon. Weer mislukt. Voor de vijfde keer.

‘Nou, zeg,’ mompelde Lyndie. Ze stond tot aan haar kuiten in het water en boog zich voorover om nog een steen te zoeken.

‘Blijf staan. Ik pak er wel een voor je.’ Hij wilde niet dat ze haar voet aan een stuk glas of een scherpe steen zou openhalen. Als Jake ’s morgens opstond, was zo’n beetje het eerste wat hij deed zijn laarzen aantrekken. Maar Lyndie droeg alleen schoenen als ze dat van haar moeder moest. Eigenlijk zou hij willen dat haar moeder haar daar vaker toe dwong.

Hij overhandigde haar twee van de gladste, platste stenen die hij kon vinden. Lyndie was tien. Voor een meisje dat verder bijna alles kon, was ze eigenlijk al best oud om niet in staat te zijn een steen over het wateroppervlak te keilen.

Jakes broer Ty kwam op hen afgelopen. ‘Lukt het je nog steeds niet, Lyndie?’ Hij pakte een steen en liet haar zien hoe ze haar pols moest bewegen. ‘Zo. Zie je?’

Geïrriteerd keek Jake naar zijn broer. Ty was slechts vijftien maanden ouder dan Jake, maar hij gedroeg zich alsof hij alles wist. Soms vond Jake het vervelend om de jongste van de drie Porter-broers te zijn. Hij was alleen ouder dan zijn zusje Dru, maar dat telde niet: zij was nog maar twee.

De steen die Ty gooide, liet bij alle vier de keren dat hij stuiterde een kring in het water achter. Ty had het altijd al geweldig gevonden als mensen naar hem keken als hij iets deed, dus hij pakte nog een steen en deed het nog een keer voor. ‘Zie je wel?’

‘Lyndie heeft je hulp niet nodig.’ Jake had haar al een heleboel keer laten zien hoe je een steen moest keilen. ‘Ze moet alleen oefenen.’

Ty keek naar Lyndie en trok een wenkbrauw op. ‘Ik heb er ooit een twintig keer laten stuiteren.’

Lyndies ogen werden groot.

Boosheid maakte zich van Jake meester. ‘Niet waar. Het meeste wat ik je ooit heb zien halen, is zes keer.’

‘Die ene keer, bij het huis van de Millers?’

‘Echt niet.’

Ty haalde zijn schouders op en wreef met zijn pols het zweet van zijn voorhoofd. ‘Ik heb het warm.’

Nu het voorjaar vorderde en het warmer begon te worden, brachten de Porter-broers en Lyndie hun weekenden door met paardrijden, op ontdekkingsstocht gaan en kijken wat voor ondeugends ze konden uitspoken als hun ouders niet opletten.

‘Ik ga het water in,’ zei Ty.

‘Dat mag niet,’ waarschuwde Jake.

‘Wie zei dat?’

‘Pap.’

‘Neu. Dat kan ik me niet herinneren.’

Ty herinnerde het zich heus wel. Hun vader had hun meer dan eens verteld dat ze niet in de waterplas mochten zwemmen als er geen volwassene aanwezig was.

Jake keek naar hun oudere broer Bo, die een eindje verder met zijn rug tegen een boom een boek over paarden zat te lezen. Bo was zestien. Hun moeder had hem met hen meegestuurd om een oogje in het zeil te houden.

Jake schraapte zijn keel. Toen Bo bij het horen van dat geluid opkeek, wees Jake naar Ty die al halverwege de heuvel was die het meertje omcirkelde.

Bo gooide zijn boek aan de kant en kwam in één soepele beweging overeind. ‘Wat doe je?’

‘Ik ga zwemmen.’ Ty trok zijn T-shirt uit.

Bo begon in Ty’s richting te lopen. ‘Nee, dat ga je niet doen.’

Jake wierp Lyndie een glimlachje toe. Ty kunnen verklikken maakte het een stuk leuker om hem als broer te hebben.

Lyndie glimlachte terug en pretlichtjes dansten in haar bruine ogen. De wind blies een paar lokken van haar golvende, lichtblonde haar in haar gezicht. Ze pakte al haar haar beet en trok het over een schouder naar voren. Ze droeg een spijkerbroek waarvan ze zelf de pijpen had afgeknipt en een T-shirt met een vervaagde afbeelding van een hond. Op allebei haar knokige knieën zat een pleister.

‘Ty!’ Bo begon te rennen. ‘Je waagt het niet om erin te springen.’

Ty schopte zijn laarzen uit. ‘Natuurlijk ga ik erin springen, Bo. Rollen of kruipen duurt te lang.’

Bo kon Ty onmogelijk op tijd bereiken om hem tegen te houden. Jake pakte Lyndies hand beet en leidde haar voorzichtig uit het water.

Twee seconden later nam Ty een aanloop en deed een bommetje. Een luide plons weerklonk op het moment dat hij in het water terecht kwam.

Bo kreunde en zette zijn handen op zijn heupen.

Lachend kwam Ty weer boven. Hij joelde en gooide met twee

handen water hoog de lucht in.

Een van Lyndies mondhoeken krulde omhoog. ‘En hoe moet ik nu leren om stenen te keilen?’

‘Je zou gewoon verder kunnen gaan en ze tegen zijn hoofd aan gooien,’ stelde Jake voor.

Lyndie lachte.

Het geluid gaf Jake een warm gevoel vanbinnen.

Bo en Ty discussieerden over de vraag of Ty nu of later uit het water zou komen. Met haar armen over elkaar geslagen sloeg Lyndie hen gade en Jake keek naar Lyndie.

Hij kende haar al zijn hele leven. Hun moeders waren hartsvriendinnen. Lyndie had een gehandicapte jongere zus, Mollie, en aangezien zij niet met Lyndie kon spelen, kwam Lyndie vaak bij hen thuis spelen. Bij hém spelen, kon je beter zeggen.

Hij had Lyndies moeder horen zeggen dat Lyndie achter de Porterjongens aan liep. Maar Jake liet haar nooit achter hen aan lopen. Hij liep altijd naast haar. En dat had hij nog nooit een probleem gevonden.

Op school had hij vrienden van zijn eigen leeftijd, maar hij voelde voor hen niet hetzelfde als wat hij voor Lyndie voelde. Hijzelf was een gewoon kind, maar Lyndie? Lyndie was meer dan dat. Ze kon geweldige illustraties maken. Ze hield zelfs nog meer van dieren dan hij. Ze was het moedigste meisje in Holley, Texas. En ze had heel veel fantasie. Bijna iedere dag haalde ze hem over om aan haar denkbeeldige avonturen deel te nemen.

Ze was zijn beste maatje.

‘Hoorde je dat, Jake?’ Ze bleef staan en hield haar hoofd schuin.

‘Wat?’

Ze tuurde naar de struikjes onder een groep bomen. ‘Het klinkt als tsjilpen. Als een... klein vogeltje.’

Samen liepen ze in de richting van het geluid. Ze zagen een struikje bewegen en ontdekten daaronder een zwarte kat. Het dier stond stil om hen aan te kijken. Hij had iets in zijn bek. Nog voordat Jake een

stap in zijn richting kon doen, ging de kat er vliegensvlug vandoor.

Lyndie liep op het getsjilp af en vond een babyvogel met grijs donshaar en gele veren. Op zijn borstje zat een veeg bloed.

‘O, nee,’ fluisterde Lyndie en ze knielde naast het diertje neer. ‘Hai, kleintje. Niet bang zijn. Heeft de kat je familie gepakt?’

Jake liet zich ook op zijn knieën zakken. De moedervogel had van modder, gras en takjes een grondnest gemaakt, maar het kleintje was eruit gevallen. Als de rest van zijn familie hier zo-even was geweest, waren ze nu allemaal verdwenen.

Lyndie en Jake leefden meer buiten dan binnen. Ze wisten allebei dat je een babyvogel met rust moest laten. Maar dit diertje zag er zwak en gewond uit en Jake wist al wat Lyndie van plan was. Al jaren waren zij tweeën in staat om zonder woorden met elkaar te communiceren.

‘Hij is gewond,’ zei ze.

‘Ja.’

‘Ik ga hem mee naar huis nemen. Als ik dat niet doe, komt de kat waarschijnlijk terug om hem te pakken.’

‘Wat ga je met hem doen als je thuis bent?’

‘Mollie zal me wel helpen om hem beter te maken.’

Jake had geen idee hoe.

‘En daarna brengt mijn moeder hem naar de dierenopvang,’ zei ze.

‘Denk je dat je moeder nóg een dier naar de opvang wil brengen?’ Dit was niet bepaald Lyndies eerste reddingsactie.

‘Zodra ze hem ziet wel.’ Voorzichtig schepte ze het vogeltje met haar handen van de grond en hield het in haar handpalm. ‘O, kleintje. Wees maar niet bang. Ik heb je.’ Vervolgens bracht ze de zoom van haar T-shirt wat omhoog en legde het vogeltje in het hangmatje dat zo ontstond. Haar benen bewogen snel toen ze in de richting van de paarden rende.

Hij had nog nooit iemand ontmoet die meer ideeën had dan Lyndie. Sommige daarvan waren behoorlijk dwaas, maar als ze eenmaal

een idee in haar hoofd had, was ze er niet meer van af te brengen. Hij was erachter gekomen dat het pure tijdsverspilling was om dan met haar in discussie te gaan. Wat beter werkte, was zwijgen en haar zo goed mogelijk helpen.

‘Hé!’ riep Bo toen ze halverwege de heuvel waren. Jake en Lyndie stopten en wachtten op hem. ‘Ik kan nog niet weg, Jake. Ik moet bij Ty blijven en hem uit het water zien te krijgen.’

Jake keek naar de waterplas. Ty deed de rugslag.

‘Ik heb een babyvogel gevonden,’ zei Lyndie. Aangezien Bo zo’n beetje twee keer zo lang als zij was, moest ze haar hoofd in haar nek leggen om hem aan te kunnen kijken. ‘Ik moet hem naar mijn moeder en zus brengen.’

‘Je kunt niet alleen naar huis gaan,’ antwoordde Bo.

Lyndies blik verplaatste zich naar Jake. Haar gezicht straalde loyaliteit en vertrouwen uit. ‘Jake gaat met me mee.’

‘Ik ga wel met haar mee,’ bevestigde Jake. Natuurlijk deed hij dat. Bo keek naar hen.

Bo was degene die Jake na hun vader het meest respecteerde. Iedereen zei dat Bo en hij veel op elkaar leken: allebei kalm en verantwoordelijk.

‘Alsjeblieft, Bo,’ zei Lyndie.

‘Goed, dan. Ga regelrecht naar haar huis en zorg ervoor dat ze veilig is. Oké, Jake?’

‘Oké.’

Jake vlocht zijn vingers ineen. En zoals ze dat al honderden keren eerder hadden gedaan, plaatste Lyndie haar voet in zijn handen en tilde hij haar omhoog zodat ze op de rug van haar merrie kon plaatsnemen. Daarna zwaaide hij zich in zijn eigen zadel en ze spoorden de paarden aan tot draf, terwijl Lyndie met een hand beschermend de zoom van haar T-shirt omhooghield.

Zodra er zich minder bomen om hen heen bevonden en ze in een meer open landschap terechtkwamen, ging Lyndies paard over in galop. Jake voerde het tempo ook op en bleef schuin achter haar rijden.

Lyndies lichte haren wapperden achter haar aan. Met een geconcentreerde uitdrukking op haar gezicht leunde ze naar voren. Haar blote voeten rustten in de stijgbeugels. Hij had nog nooit iemand zien paardrijden als Lyndie. Ze leidde de dieren meer met wilskracht dan met haar benen en teugels.

Zijn vader noemde Lyndie een natuurtalent en dat was precies zoals ze er nu uitzag. Ze had duidelijk geen last van angst terwijl ze haar paard zo hard als ze kon naar huis liet racen.

Jake kon nooit geloven dat zo'n klein meisje een paard zo hard kon laten rennen. Het maakte indruk op hem. Het maakte hem ook bezorgd.

'Zorg ervoor dat ze veilig is. Oké, Jake?'

Dat was zijn taak, haar beschermen. En dat was wat hij zou doen. Ze was zijn beste maatje.

De babyvogel overleefde het.

Maar kort daarna verhuisden Lyndies ouders met het hele gezin naar de andere kant van het land en zo verdween Lyndie uit Texas en uit het leven van de Porters. De familie Porter ging door met hun leven. Dat wil zeggen, alle Porters behalve Jake, die Lyndie verschrikkelijk miste.

Haar vertrek uit zijn leven zette een punt achter hun vriendschap en liet een lege plaats in zijn hart achter.

Hoofdstuk 1

Wet was twintig jaar geleden dat Lyndie James Jake Porter had gezien. Twintig jaar! Dat was het grootste gedeelte van haar leven. Eigenlijk zou Jake niet zo veel meer voor haar moeten betekenen. En haar herinneringen aan hem zouden ook niet zo helder meer moeten zijn. Maar hij betekende nog wél veel voor haar. En haar herinneringen aan hem waren wél helder. En nu stond ze op het punt hem weer te zien, in levenden lijve. Na twintig jaar.

Ze stuurde haar jeep de bocht door en de stoeterij van Whispering Creek Ranch kwam in zicht.

De hoge hekken en de beveiliging bij de ingang van de ranch hadden veel indruk op haar gemaakt. En het landhuis in lodgestijl, waarvan ze zojuist een glimp had opgevangen, was imponerend. Maar de ruiter binnen in haar waardeerde dit uitzicht het meest van alles.

Lage groene heuvels omzoomden een prachtig bouwwerk van rode stenen. Daarachter begrepsden witte hekken meerdere weilanden waarin paarden in verschillende kleurschakeringen stonden.

Het was halverwege maart en in deze tijd van het jaar kon je in Texas zowel tanktopweer als truienweer treffen. Vandaag was het truienweer en de windstoten en sombere, laaghangende, grijze wolken maakten het plaatje compleet.

Bij het zien van het tafereel voor haar verlangde ze ernaar haar penselen te pakken. Als ze op de een of andere manier de zeldzame lichtgroene kleur van die boom daar verderop nou eens kon vastleggen. Zo'n heldere, bijna geelachtige groentint. De kleur van de eerste lentebladjes...

Oeps. Snel draaide ze aan haar stuur en zo voorkwam ze dat ze van de weg af reed.

Met haar duimen hield ze de kaart van de stoeterij die de beveiliging haar had gegeven tegen het stuur geklemd. Hij had gezegd dat ze deze eerste stal voorbij moest rijden, toch? Ze checkte de route die hij op de kaart had gemarkeerd. Inderdaad. Ze reed verder over de geasfalteerde weg.

Jakes oudere broer Bo runde Whispering Creek Horses. Bo had haar verteld dat ze Jake kon vinden in de stal met de renpaarden die in training waren. Bo was degene die haar had aangemoedigd om te solliciteren op de vacature in Jakes team en die de beveiliging had gevraagd haar binnen te laten.

Jake wist niet dat ze kwam.

Wat, opeens, niet het beste plan van de wereld leek. *Hoi, Jake. Ik heb je twintig jaar niet gezien. Herinner je je mij? Nee? Kan ik alsjeblieft bij je komen werken? Ik wil echt heel graag een baan.*

Ze arriveerde hier met opzet laat in de morgen, omdat ze wist dat Jake rond deze tijd klaar was met het trainen van zijn Engelse volbloeden. En ze kwam expres onaangekondigd, omdat Bo haar ervan had verzekerd dat dat de beste manier was. Hoewel hij niet had gezegd waarom, vreesde ze dat ze dat wel wist. Als Bo of zij Jake de kans had gegeven om haar bezoekje te ontlopen, had hij die zeker gegrepen.

Deze gedachte maakte haar emotioneel.

Jake.

Lyndie herinnerde zich die laatste morgen in Holley twintig jaar geleden nog goed. Jake en zij werden verteerd door een verdriet dat zelfs te groot voor tranen was geweest. Tijdens de laatste momenten

voordat Lyndie in de auto van haar ouders stapte, hadden ze elkaar alleen maar aangekeken en elkaar op die manier verteld wat niet uitgesproken kon worden.

Daarna had ze wekenlang iedere avond in haar kussen gehuild. Ze had het uitgeroepen naar God. Ze had in haar kinderhandschrift op lijntjespapier brieven naar Jake geschreven. Maandenlang had hij teruggeschreven. En toen waren de brieven steeds minder vaak gekomen en uiteindelijk was de briefwisseling gestopt. Maar ze was er zeker van dat zij als laatste had geschreven.

Ze had zijn loopbaan als trainer van Engelse volbloedracepaarden nauwlettend gevolgd. Je zou zelfs kunnen zeggen dat ze daarin ietwat obsessief was geweest. Lyndie wist alles wat er over Jakes carrière te weten viel, maar slechts weinig over zijn persoonlijke leven; alleen het beetje dat ze bij elkaar had gesprokkeld via de sporadische updates die Jakes moeder aan haar moeder gaf en de Porter-familiefoto de ze bij de kerstkaart voegde.

Ieder jaar als Lyndie de nieuwe foto onder ogen kreeg, ging haar blik direct naar Jake. De twaalfjarige jongen met donker haar en groenbruine ogen was uitgegroeid tot een topfootballspeler, vervolgens tot een marinier en uiteindelijk tot een gereserveerde volwassene met een litteken aan de ene kant van zijn gezicht. Ze had van haar moeder gehoord dat hij dat litteken in Irak had opgelopen toen er een bom was geëxplodeerd onder de humvee waarin hij reed.

Ieder jaar had ze in december naar de familiefoto staan staren alsof ze op die manier Jakes gemoed kon doorgronden. Wat natuurlijk niet zo was.

Sinds ze naar Texas was terugverhuisd, waarschuwde Jakes familie haar ervoor dat Jakes gemoedstoestand als gevolg van de posttraumatische stressstoornis waartegen hij vocht, varieerde van gewoon wat bedrukt tot angstaanjagend somber.

De weg liep omhoog en even later verscheen er een gebouw in zicht dat de stal voor de racepaarden moest zijn. Als het goed was, stond ze op het punt om zich zélf een beeld van Jakes gemoedstoestand te

vormen en dat idee bezorgde haar een knoop in haar maag.

Deze stal leek erg op die van zo-even. Rode stenen, wit houtwerk en een grijs metalen puntdak. De blauwe viooltjes ervoor gaven het geheel een vrolijke uitstraling. Van sommige boxdeuren was de bovenste helft geopend en een aantal paarden had hun hoofd door de opening gestoken en keek naar haar. Ze vond het fijn om te zien dat alles er zo keurig uitzag. Jake, haar oude vriend, werkte in een mooie omgeving.

Ze zette haar auto in een parkeervak. In de achteruitkijkspiegel zag ze dat haar make-up er nog goed uitzag. Haar haar was een ander verhaal. Dat viel ook nooit echt in bedwang te houden. Ze stapte uit en liep naar de stal.

Normaal gesproken was ze geen zenuwachtig type. Maar ja, ze ontmoette niet iedere dag iemand die nog steeds belangrijk voor haar was nadat ze hem twintig jaar niet had gezien. Haar sentimentele inslag was net zo groot als de onafhankelijke kant van haar karakter en de kriebels die ze nu in haar buik voelde, waren compleet aan eerstgenoemde te wijten.

Vertrouw het aan God toe, Lyndie. Hij heeft het in Zijn hand.

Ze opende de deur en stapte het voorportaal binnen. Een man van middelbare leeftijd kwam met een hark in zijn hand uit een van de boxen. 'Goedemiddag.' Hij glimlachte vriendelijk naar haar.

'Goedemiddag. Ik ben op zoek naar Jake Porter.'

'O.' Hij zette zijn hark tegen de muur en veegde zijn handen aan zijn broek af, terwijl hij de stal in keek. 'Een paar seconden geleden was hij hier nog. Hij moet naar buiten zijn gegaan, naar een van de weilanden. Ik zou die kant proberen.' Hij wees naar de deuren aan de andere kant van de stal. 'Wilt u dat ik even met u meeloop?'

'Nee, bedankt. Het zal wel lukken.' Deze ontmoeting werd zonder toeschouwers waarschijnlijk al moeilijk genoeg. Ze begon in de aangewezen richting te lopen.

Zowel Lyndie als haar moeder wilde al jarenlang terug naar Texas. Maar het stabiele inkomen van haar vaders baan had haar ouders,

en dus ook haar jongere zus Mollie en haar, in Californië gehouden.

Mollie had veel zorg nodig. Al zo lang Lyndie zich kon herinneren, was ze er zich bewust van geweest dat Mollie haar nodig had en dat haar ouders haar hulp met de zorg voor Mollie nodig hadden. Lyndie was nooit ver bij haar zus vandaan gegaan en ze was ook niet van plan dat ooit, zo lang als Mollie leefde, te doen.

Toen het bedrijf waar haar vader werkte hem een maand geleden naar Texas overplaatste, had het hele gezin de lang verwachte terugkeer naar de Lone Star State ondernomen. Lyndie was ervan uitgegaan dat ze Jake kort na haar aankomst in Texas weer zou ontmoeten en had zich daar vanaf dat moment dan ook mentaal en emotioneel schrap voor gezet.

Haar ouders en Mollie hadden een huis betrokken en Lyndie een appartement. De andere Porters waren langsgeslagen, maar Jake niet. Toen de familie James drie weken geleden op uitnodiging van Jakes moeder op zondag bij de familie Porter ging lunchen, waren Jakes broers en zus aanwezig geweest, maar Jake niet. Toen ze afgelopen zondag opnieuw bij de Porters hadden geluncht, was Jake er weer niet bij geweest. Het was Lyndie duidelijk geworden dat Jake of een kluizenaar was, of niet at, of zijn best deed om haar te ontwijken.

Zijn afwijzing deed pijn en ze had graag nog een paar weken voorbij laten gaan alvorens het ijs tussen hen te breken. Maar toen Bo haar twee dagen geleden tijdens de lunch had verteld dat er een vacature in Jakes team was gekomen, was haar planning qua ijs breken gewijzigd.

Ze woonde niet meer in Altadena, Californië, waar ze in twintig minuten naar Santa Anita kon rijden en in veertig minuten naar Hollywood Park. Daar was renpaarden trainen net zo gebruikelijk als inlineskaten. Hier in Holley was Whispering Creek Horses de enige plek waar renpaarden werden getraind. En Jake was de enige trainer. Als ze een baan als werkjockey wilde, wat dus absoluut zo was, moest ze deze kans grijpen, voordat Jake de positie aan iemand anders gaf.

Toen ze de andere kant van de stal had bereikt, duwde ze de deur open.

Ze was naar Whispering Creek Ranch gekomen om eindelijk haar jeugdvriend weer te zien.

En om de baan te bemachtigen.

Jake zette de kraag van zijn bruine corduroy jagersjas overeind, duwde zijn zwarte Stetson-hoed wat steviger op zijn hoofd en legde zijn onderarmen op de bovenste plank van de houten omheining die de twaalf hectare aan weiland omsloot. Met een oplettende blik sloeg hij het hengstveulen in de wei gade. Hij registreerde talloze dingen, waarvan hij slechts een handvol met zijn ogen waarnam. Noem het gevoel voor paarden. Of intuïtie. Jake begreep deze dieren zoals maar weinig mensen deden.

Een paar dagen geleden had hij besloten om de training van dit veulen, Desert Willow, uit te stellen en hem meer tijd te geven om volledig te herstellen van de kijkoperatie aan zijn knie. Willow had duidelijk nog pijn aan zijn knie, wat betekende dat Jake hem wat langer rust moest gunnen voordat hij de trainingen kon hervatten. Misschien nog vijf da-

Achter hem kraakte een tak en Jake schrok van het onverwachte geluid. Hij mopperde inwendig op zichzelf omdat hij zo schrok. Hij wist nu al dat dat geluid gewoon door een voetstap was veroorzaakt.

Hij draaide zich een kwartslag en kneep zijn ogen tot spleetjes om te zien wie er op hem afgelopen kwam. Een kleine vrouw met lang, golvend, blond haar. Ze behoorde niet tot het stalpersoneel, dat wist hij wel. Hij draaide zich nog meer naar haar toe.

En toen, heel langzaam, begon het hem te dagen. Kippenvel verspreidde zich over zijn armen.

Ze kon het niet zijn. Niet na zo'n lange tijd. En toch begreep het

rationele gedeelte van zijn hersenen dat dat wel kon. Hij wist dat ze naar Holley was terugverhuisd. Zijn moeder had er sindsdien steeds bij hem op aangedrongen om met haar af te spreken, maar daar had hij niets over willen horen.

En nu was ze hier.

Het was alsof hij zowel vanbinnen als vanbuiten versteende. Zijn hart bonsde in zijn keel. Hij wilde niet dat ze naar hem keek.

Hij was lelijk. En zij was prachtig.

Hij was niet langer de jongen die ze had gekend. Hij wist zeker dat ze hem niet zou herkennen, net als hij zichzelf niet langer herkende.

Ze droeg een spijkerbroek waarvan ze de pijpen in zwarte rijlaarzen had gestoken. Een witte blouse met daaroverheen een lichtgroen vest dat ze opengelaten had. Grote oorringen. De sjaal, die rond haar nek hing en waarin veel groen, roze, wit en grijs te zien was, leek geen begin of einde te hebben.

Ze zag er niet langer uit als iemand uit Texas. Hij vond dat ze eruitzag als iemand uit Californië.

Ze kwam een paar meter bij hem vandaan tot stilstand en stak haar handen in de achterzakken van haar spijkerbroek.

Jake kon geen woord uitbrengen en hij was blij dat ze geen banale opmerking maakte. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en met een halve glimlach rond haar mond en een zachte blik in haar ogen keek ze alleen maar naar hem.

Sinds het ongeluk had hij geen krachtige emoties meer ervaren. Maar nu hij haar zag, werd hij door bitterheid overspoeld. *Je hebt me in de steek gelaten*, wilde hij zeggen. *Je hebt me verlaten!*

De boosheid die hij als messteken in zijn buik voelde, verbaasde hem. Ze was toen nog een kind geweest. Haar vader kreeg een betere baan in Californië, dus waren ze verhuisd. Het was niet Lyndies schuld geweest. Maar zo voelde het niet nu ze hier na al die jaren weer tegenover elkaar stonden. Hij voelde zich zo verraden dat het hem bijna de adem benam.

‘Jake,’ zei ze ten slotte en haar glimlach werd breder.

Hij knikte. ‘Lyndie.’

‘Had je al gehoord dat mijn familie en ik hier weer wonen?’

‘Ja.’ Weer was het stil. Hij voelde geen verplichting om die te vullen. Hij was aan ongemakkelijke stiltes gewend geraakt.

Haar gezicht met de fijne en gelijkmatige gelaatstrekken zag er vertrouwd uit, maar tegelijkertijd ook weer niet. Ze was hooguit een meter vijfenzestig. Toen ze nog kinderen waren, was hij altijd al langer dan Lyndie geweest, maar nu torende hij helemaal boven haar uit.

Haar huid had een licht gebruide teint. Ze had nog steeds sproetjes op haar neus. Ze waren zo licht dat hij ze bijna niet kon zien. De blik in haar lichtbruine ogen was nog even opmerkzaam als vroeger en van haar haar was alleen de kleur veranderd. De lichtblonde lokken hadden plaats gemaakt voor donkerblonde.

Ze zag er zelfverzekerd en fris en gelukkig uit, en hij wilde dat ze niet was gekomen.

‘Wat leuk om je weer te zien,’ zei ze. ‘We waren ooit goede vrienden.’

‘Dat is al lang geleden.’

‘Inderdaad.’

Hoelang het ook geleden was, het voelde voor Jake drie keer zo lang.

‘Ik hoorde wat je in Irak is overkomen. Het spijt me.’

Hij verstijfde. Ze was altijd al direct geweest. Toch had hij niet verwacht dat ze over Irak zou beginnen. Iedereen die hem kende, wist dat hij weigerde om over de oorlog te praten of er zelfs maar aan te denken. Maar zij kende hem natuurlijk niet. Ze kon niets over hem weten omdat ze tientallen jaren niet in zijn buurt was geweest.

‘Ik heb je carrière als paardentrainer gevolgd,’ zei ze. ‘Gefeliciteerd met alles wat je hebt bereikt.’

‘Dank je.’

‘Ik kan me voorstellen dat je daar hard voor hebt gewerkt.’

‘Ja?’ Hij zag niet in hoe zij zich iets over zijn leven kon voorstellen.

In reactie op zijn ruwe toon trok ze haar wenkbrauwen op. Niet omdat ze gekwetst was, vermoedde hij, maar uit nieuwsgierigheid. ‘Ik heb een aardig idee van wat er nodig is om te bereiken wat jij hebt bereikt.’ De wind blies een paar plukken haar vanaf haar slapen omhoog. Ze pakte ze beet en stopte ze achter haar oor. ‘Sinds mijn zestiende heb ik paarden getraind voor Zuid-Californische trainers.’

‘Californische trainers kunnen een Engelse volbloed nog niet van een ezel onderscheiden.’

Ze zweeg een seconde en lachte toen. ‘Zenyatta was een Californische kampioen.’

‘Ze is in Kentucky geboren.’

‘Maar getraind door een Californische trainer.’

‘Die in Kansas is geboren.’

‘California Chrome is in Californië geboren,’ merkte ze op.

‘Maar getraind door iemand uit New York.’

Haar lippen krulden zich. ‘Ik neem aan dat je alleen Engelse volbloeden en trainers uit Texas goed vindt.’

‘Alles is beter in Texas.’

‘Ik dacht dat volgens het gezegde in Texas alles gróter is.’

‘Dat ook.’

Ze sloeg haar armen losjes over elkaar. ‘Pas op, ander zou ik kunnen denken dat je gevoel voor humor hebt.’

‘Dat zou ik niet willen.’

‘Nee,’ antwoordde ze vrolijk. ‘Dat merk ik.’

Hij bedacht hoe leuk hij het als kind had gevonden om haar aan het lachen te maken. Nu deed het hem letterlijk pijn om haar te zien lachen. Het herinnerde hem aan alles wat hij was kwijtgeraakt. ‘Als je me wilt excuseren, ik moet weer aan het werk.’

Ze keek hem aan. ‘Natuurlijk. Ik wil je niet ophouden. Ik ben hiernaartoe gekomen omdat Bo me vertelde dat je een vacature voor een werkjockey in je team hebt.’

Hij fronste en zijn hoofd vulde zich met lelijke woorden.

‘Als je bereid bent om me een kans te geven, zou ik heel graag voor

die baan in aanmerking komen.’

Zijn hart begon weer te bonzen. ‘Ik denk niet dat dat een goed idee is.’

Ze deed geen stap naar achteren en verbrak ook het oogcontact niet. ‘Waarom niet?’

Ze had sinds het begin van hun gesprek meer vijandigheid in hem losgemaakt dan hij in jaren had gevoeld. Dit kon hij niet dagelijks aan. Hij kon zich niet meerdere uren per dag in haar aanwezigheid bevinden, zoals dat met zijn werkjockeys het geval was.

Ze pakte met een hand haar haren bij elkaar en terwijl ze het geheel een slag draaide, bracht ze het over haar schouder naar voren. Dit beeld raakte hem, want als kind had ze dit altijd precies op dezelfde manier gedaan. ‘Jake?’

‘We kenden elkaar als kind en onze moeders zijn bevriend,’ stelde hij.

‘En?’

‘Dat is niet genoeg. Ik neem geen werkjockeys aan op basis van deze redenen.’

Ze hief haar hoofd. ‘Ik verwacht niet dat je me om die redenen aanneemt. Ik zou graag willen dat je me aanneemt omdat ik gekwalificeerd ben voor deze baan. Ik heb een degelijke cv opgebouwd. Ik zal hem naar je mailen.’

Hij gaf niets om haar cv.

‘Bo vertelde me dat er hier een trainingsbaan is.’

‘Dat klopt.’

‘Mag ik deze week een keer komen, zodat je kunt zien hoe ik rij?’

Hij wilde haar niet eens in de buurt van zijn trainingsbaan hebben. ‘Dat heeft geen zin.’ Dat was de waarheid. ‘Ik heb voor die vacature al iemand anders in gedachten.’ Dat was een leugen.

‘Alsjeblieft?’

Wat mankeerde hem? Wat was er aan haar waardoor hij haar wilde helpen, zoals hij dat op twaalfjarige leeftijd altijd wilde? ‘Ik zal erover nadenken. Zoals ik al zei, ik heb iemand anders in gedachten.’

‘Oké.’ Ze nam hem op en zette vervolgens een paar stappen naar achteren. ‘Tot later.’

Hij verroerde geen vin terwijl ze zich omdraaide.

‘O.’ Na slechts een paar stappen draaide ze zich weer in zijn richting. Haar haar hing niet meer over haar schouder. Als kind was het ook nooit op zijn plek gebleven. ‘Je veulen?’ Ze wees naar Desert Willow. ‘Hij heeft zeker een knieoperatie gehad?’

Jake knikte.

‘Wat denk je: misschien nog vijf dagen om te herstellen?’

Hij fronste. Hoe kon ze een paard diagnosticeren dat ze amper had gezien? ‘Zoiets.’

Ze glimlachte. ‘Dag, Jake.’

Nou, dacht Lyndie toen ze terug naar haar auto liep, *dat ging niet zo goed*. En dat was niet haar schuld. Meneer Lang, Donker en Melancholisch was geen vriendelijk persoon. Helemaal niet.

Zodra ze tegenover Jake had gestaan, waren haar zenuwen weggeëbd. Ze was te geboeid door hem geweest en had geprobeerd te bevatten dat haar jeugdvriend tot deze lange vreemdeling met die doordringende blik in zijn ogen was uitgegroeid.

Jake was echt lang. Minstens een meter vijfentachtig. Van de drie Porter-broers had hij de slankste bouw. Hij zag eruit als iemand die in de sportschool veel van zichzelf vroeg. En zichzelf misschien te weinig gunde. Hij was een en al spieren, ze had geen grammetje vet aan hem kunnen ontdekken. En dan die harde uitdrukking op zijn gezicht...

Die ogen! Lyndie blies haar adem uit. Zijn prachtige groenbruine ogen hadden hun glans van vroeger verloren en er lag een gekwelde blik in. Hij had een rechte neus, mannelijke, mooie lippen, een scherpe kaaklijn en een vierkante kin. Dat alles bij elkaar vormde een ongelooflijk knap gezicht. Het soort gezicht dat ze een spreek-

jesprins in een van haar schetsboeken zou geven. Een perfect gezicht, op het litteken na. Het liep als een witte lijn vanaf zijn neus over zijn wang.

Ondanks alles – het litteken en zijn ogen en zijn grootte en zijn norske houding – was hij er niet in geslaagd om haar te intimideren. Niet veel, in ieder geval. Ze leefde haar hele leven al met de angst dat haar zus kon overlijden; ze was niet snel bang.

Ze versnelde haar pas terwijl ze langs de weilanden naar haar auto liep. Eén emotie was tijdens haar gesprek met Jake steeds sterker geworden: vastberadenheid.

Altijd als Lyndie met lijden werd geconfronteerd, ervoer ze een bijna ondraaglijke drang om te helpen. In sommige gevallen, zoals bij Mollie, kon ze niets doen. Maar ze voelde dat ze voor Jake wel iets kon doen.

Ze wist alleen nog niet wat. *God? Hij vormt wel een moeilijke opgave. Dat weet U wel, toch?*

Lyndie haalde haar telefoon uit de achterzak van haar broek en tikte een nummer in. ‘Bo?’ zei ze, toen er werd opgenomen.

‘Hoi, Lyndie. Heb je Jake gevonden?’

‘Ja, en hij vertelde me dat hij voor de vacature iemand anders in gedachten heeft.’

‘Dat zal wel. Hij is koppig.’

‘Erg koppig. Ik vroeg hem of ik tenminste naar de baan mag komen om te laten zien hoe ik rij. Hij zei dat hij het nut daarvan niet inziet.’

‘Hmm.’ Even was het stil. ‘Hij is niet de enige die mensen op de oefenbaan kan uitnodigen. Wanneer wil je komen?’

‘Donderdagmorgen? Dan heeft hij twee dagen om af te koelen.’

Bo grinnikte. ‘Weinig kans dat hij afkoelt, maar donderdag is goed. Kom maar om zeven uur naar de baan, dan zie ik je daar.’

‘Ik wil niet dat je hierdoor problemen krijgt.’

‘Ben je mal. Ik zou dit voor geen goud willen missen.’

‘Bedankt, Bo.’

Ze wilde die baan als werkjockey en ze ging haar best doen om die in de wacht te slepen. Voor haar eigen belang en voor het belang van wat God dan ook van haar zou vragen om voor Jake te doen. Ze was hulp verschuldigd aan de jongen met wie ze ooit bevriend was geweest. Ze was niet vergeten hoe lief die jongen voor haar was geweest. Of hoeveel ze van hem had gehouden.

Uitgeverij De Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Smaakt dit naar meer? Lees dan het verhaal over Meg en Bo!

Zonder twijfel de jouwe
De familie Porter – I

Als de vader van Meg Cole onverwacht overlijdt, krijgt ze de leiding over zijn bedrijf. Waar ze echter geen zin in heeft, is zich ook nog eens in haar vaders hobby, het fokken van Engelse volbloedpaarden, te verdiepen. Daarom geeft ze de manager, Bo Porter, zes maanden om de fokkerij te sluiten. Bo is vastbesloten om de vrouw die hem van zijn droom wil beroven niet aardig te vinden. Maar Meg maakt een diep verlangen om haar te beschermen in hem los en hoe meer tijd hij met haar doorbrengt, hoe liever hij ieder obstakel dat hen scheidt, wil overwinnen en haar liefde wil verdienen. Zal dat lukken?

Zonder twijfel de jouwe | Becky Wade |
ISBN 9789493208186 | 384 pag.

Of geniet van het avontuur van Ty en Celia!

Voor altijd de mijne
De familie Porter – II

Als Celia Park halsoverkop trouwt met Ty Porter, de man die ze altijd al onweerstaanbaar heeft gevonden, kan ze haar geluk niet op. Maar dan onthult Ty dat hij zich nog niet wil settelen en, nog belangrijker, dat hij een vriendin heeft. In de vijfenhalf jaar die volgen, zet Celia haar dromen opzij om voor haar dochtertje te kunnen zorgen, en Ty weet al zijn doelen te bereiken, wat hem het gevoel geeft dat hij het goed voor elkaar heeft. Maar dan staat hij ineens oog in oog met de vrouw die hij niet kan vergeten en een kind waarvan hij niet wist dat hij het had... Kan hier nog iets goeds uit voortkomen?

Voor altijd de mijne | Becky Wade |
ISBN 9789493208490 | 424 pag.

*Hij vindt zichzelf te beschadigd voor een relatie.
Zij houdt van hem ondanks zijn imperfecties.
Weten ze de kloof tussen hen te overbruggen?*

Voormalig marinier Jake Porter heeft meer littekens dan het ene dat zijn gezicht ontsiert – hij worstelt met PTSS. Om die reden leidt hij een teruggetrokken bestaan en gaat hij relaties uit de weg. Maar dan keert Lyndie James, een vroegere vriendin, terug naar Holley, Texas.

Op aandringen van zijn broer en Lyndie zelf besluit hij haar na enige aarzeling in te huren om zijn volbloedpaarden te trainen. Hij geeft haar vijf paarden onder haar hoede, waaronder Silver Leaf, een hengst die veel potentie heeft, maar nog geen resultaten heeft geboekt, in de hoop dat zij kan ontdekken waar de weerzin om te racen van het paard vandaan komt.

Al snel blijkt dat er nog steeds een band tussen Jake en Lyndie bestaat. En dat, plus Lyndies sprankelende, optimistische persoonlijkheid en haar vastberadenheid om hem te helpen, zorgt ervoor dat de muur die hij om zijn hart heeft opgetrokken langzaam begint af te brokkelen en dat hij steeds meer voor haar gaat voelen. Maar hij twijfelt. Zal zij hem willen hebben, ondanks alles wat hij met zich meesjouwt?

De familie Porter - III

de Parel

ISBN 978-94-93208-87-2

9 789493 208872